विनिद्रकरणं घोरं हृदि शल्यमिवार्पितं । शोकपावकमुद्भूतं कर्म्मणैतेन नाशय । ५९९५

इत्यादिपर्व्वणि जतुगृहपर्व्वणिदुर्योधनपरामर्शे द्विचत्वारिंशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १४२ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो दुर्य्योधनो राजा सर्व्वाः प्रकृतयः शनैः । अर्थमानप्रदानाभ्यां संजहार सहानुजः ।

धृतराष्ट्रप्रयुक्तास्ते केचित्कुशलमन्त्रिणः । कथयाञ्चक्रिरे रम्यं नगरं वारणावतं ।

अयं समाजः सुमहान् रमणीयतमो भुवि । उपस्थितः पशुपतेर्नगरे वारणावते ।

सर्व्वरत्नसमाकीर्णे पुंसां देशे मनोरमे । इत्येवं धृतराष्ट्रस्य वचनाच्चक्रिरे कथाः ।

कथ्यमाने तथा रम्ये नगरे वारणावते । गमने पाण्डुपुत्त्राणां जज्ञे तत्र मतिर्नृप । १००

यदात्वमन्यत नृपो जातकौतूहला इति । उवाच चैतानथ तान् पाण्डवानम्बिकासुतः ।

॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ ममैते पुरुषा नित्यं कथयन्ति पुनः पुनः । रमणीयतमं लोके नगरं वारणावतं ।

ते ताता यदि मन्यध्वमुत्सवं वारणावते । सगणाः सान्वयाश्चैव विहरध्वं यथाऽमराः ।

ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि गायनेभ्यश्च सर्व्वशः । प्रयच्छध्वं यथाकामं देवा इव सुवर्चसः ।

किञ्चित्कालं विहृत्यैवमनुभूय परां मुदं । इदं वै हास्तिनपुरं सुखिनः पुनरेष्यथ । ५००५

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ धृतराष्ट्रस्य तं काममनु बुद्ध्वा युधिष्ठिरः । आत्मनश्चासहायत्वं तथेति प्रत्युवाच तं ।

ततो भीष्मं शान्तनवं विदुरञ्च महामतिं । द्रोणञ्च वाह्लिकंचैव सोमदत्तञ्च कौरवं ।

कृपमाचार्य्यपुत्त्रञ्च भूरिश्रवसमेव च । मान्यानन्यानमात्यांश्च ब्राह्मणांश्च तपोधनान् ।

पुरोहितांश्च पौरांश्च गन्धारीञ्च यशस्विनीं । युधिष्ठिरः शनैर्दीन उवाचेदं वचस्तदा ।

रमणीयें जनाकीर्णे नगरे वारणावते । सगणास्तत्र यास्यामो धृतराष्ट्रस्य शासनात् । ५०१०

प्रसन्नमनसः सर्व्वे पुण्या वाचो विमुञ्चत । आशीर्भिर्वृंहितानस्मान्न पापं प्रसहिष्यते ।

एवमुक्तास्तु ते सर्व्वे पाण्डुपुत्त्रेण कौरवाः । प्रसन्नवदना भूत्वा तेऽन्ववर्त्तन्त पाण्डवान् ।

स्वस्त्यस्तु वः पथि सदा भूतेभ्यश्चैव सर्व्वशः । माच वोऽस्त्वशुभं किञ्चित्सर्व्वशः पाण्डुनन्दनाः ।

ततः कृतस्वस्त्ययना राज्यलम्भाय पार्थिवाः । कृत्वा सर्व्वाणि कार्य्याणि प्रययुर्व्वारणावतं ।

इत्यादिपर्व्वणि जतुगृहपर्व्वणि वारणावतयात्रायां त्रिचत्वारिंशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १४३ ॥

एवमुक्तेषु राज्ञा तु पाण्डुपुत्त्रेषु भारत । दुर्य्योधनः परं हर्षमगच्छत्स दुरात्मवान् । ५०१५

स पुरोचनमेकान्तमानीय भरतर्षभ । गृहीत्वा दक्षिणे पाणौ सचिवं वाक्यमब्रवीत् ।

॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ ममेयं वसुसम्पूर्णा पुरोचन वसुन्धरा । यथेयं मम तद्वत्ते स तां रक्षितुमर्हसि ।

नहि मे कश्चिदन्योऽस्तिविश्वासिकतरस्त्वया । सहायो येन सन्धाय मन्त्रयेयं यथा त्वया ।

सरक्ष तात मन्त्रञ्च सपत्नांश्च ममोद्धर । निपुणेनाभ्युपायेन यद्ब्रवीमि तथा कुरु ।

पाण्डवा धृतराष्ट्रेण प्रेषिता वारणावतं । उत्सवे विहरिष्यन्ति धृतराष्ट्रस्य शासनात् । ५०२०

स त्वं रासभयुक्तेन स्यन्दनेनाशुगामिना । वारणावतमद्यैव यथा यासि तथा कुरु ।

तत्र गत्वा चतुःशालं गृहं परमसंवृतं । नगरोपान्तमाश्रित्य कारयेथा महाधनं ।